

РЕШЕНИЕ

№ 1384

гр. София, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 20.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **11348** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалбата на И. Н. М. ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез пълномощника му адв. А. Д. против заповед за прилагане на принудителна административна мярка №23-IV-14-0108/16.11.2023г. на началника на Първо РУ - СДВР, с която на основание чл. 41, т. 1 във връзка с чл. 30, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 21, т. 10 от Закона за опазване на обществения ред при провеждане на спортни мероприятия на жалбоподателят е наложена принудителна административна мярка „забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина“ за срок от една година. В жалбата се твърди за допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на процесната заповед, като се твърди, че липсват доказателства и мотиви за издаването и. Твърди се още, че неправилно е приложен ЗООРПСМ т.к. на 16.11.2023г. в този район на [населено място] не е провеждано спортно мероприятие. В о.с.з жалбоподателят не се явява, представя се от адв. Д.. Претендира се отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът Началника на Първо РУ - СДВР, чрез процесуалния си представител юр.к.С. изразява становище за неоснователност същата. Депозира по делото писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град,34-състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Предмет на оспорване в настоящото съдебно производство е заповед за прилагане на принудителна административна мярка №23-IV-14-0108/16.11.2023г. на началника на Първо РУ - СДВР, с която на основание чл. 41, т. 1 във връзка с чл. 30, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 21, т. 10 от ЗООРПСМ на И. Н. М. е наложена принудителна административна мярка „забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина“ за срок от една година.

При издаване на процесната заповед административният орган е приел за установено,че на 16.11.2023г., около 19.30 часа, по време на провеждане на футболната среща между националните отбори на Р.България и У.,проведена на национален стадион „В. Л.“ в [населено място], с начален час 19.00 ч.,жалбоподателят участва в масови безредици и предизвиква сбиване на [улица],като деянието представлява спортно хулиганство.На И. Н. М. е бил съставен е АУАН №VI-17/16.11.2023г. за нарушение на чл. 21, т. 10 от ЗООРПСМ. Издадено е наказателно постановление №VI-17/16.11.2023г., с което на жалбоподателят е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лева за извършено нарушение на чл. 21, т. 10 от ЗООРПСМ.

При така изяснената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима,като подадена от надлежна страна-адресат на оспорения индивидуален административен акт, в рамките на тридневния преклузивен срок по чл. 30а, ал. 3 от ЗООРПСМ.Заповедта е връчена на жалбоподателят на 17.11.2023г.,а жалбата е депозирана на 20.11.2023г.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, законосъобразността на оспорения административен акт се преценява на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 21, ал. 1, т. 2 от ЗООРПСМ противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на този закон е проява, която не съставлява престъпление по смисъла на Наказателния кодекс и е извършена в спортния обект или в спортната зона преди, по време или непосредствено след спортното мероприятие, както и на отиване или на връщане от спортния обект във връзка със спортното мероприятие, изразяваща се в отказ за изпълнение на разпоредженията на отговорните за спортното мероприятие лица, ангажирани със сигурността и безопасността, или на полицейските органи.

Разпоредбите на чл. 25 вр. чл. 22 и чл. 41, т. 1 от ЗООРПСМ предвиждат, че

едновременно с административното наказание глоба, се прилага и принудителна мярка - забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина за срок от една до две години.

Съгласно чл. 42 от ЗООРПСМ, принудителната административна мярка по чл. 41, т. 1 се налага със заповед на началника на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 42 от ЗООРПСМ-началника на Първо РУ-СДВР, с оглед местоизвършването на нарушението. Същата е издадена в писмена форма и формално отговаря на изискванията за форма, установени в чл. 59, ал. 1, т. 4 от АПК, приложим поради липсата на специални изисквания за форма и съдържание на административните актове по ЗООРПСМ. Като правно основание в оспорената заповед е посочена нормата на чл. 21, т. 10 от ЗООРПСМ, която определя като спортно хулиганство „предизвикване или участие в сбивания“/л. 14/. С определението за насрочване съдът е разпределил доказателствената тежест между страните за което те не са възразили. Изрично е указал на ответника, че в случай, че към административната преписка се съдържат и други документи, следва да бъдат представени най-късно в първото по делото заседание, такива не са представени. Административното производство по издаване на АУАН-а и заповедта е започнало по повод докладна записка до началника на 01-РУ-СДВР на лице без звание и длъжност с фамилно име С., което е посочило, че на 16.11.2023г. в 19.30ч. на [улица] е задържал И. Н. М., като срещу него не са били използвани физическа сила и помощни средства и бил предаден на конвойна група. В докладната липсва основание за задържането му и не се твърди, че същият е извършвал прояви на спортно хулиганство по смисъла на закона или други действия с които е нарушил общественият ред. По преписката е приложено и писмено показание от С. К.-служител при 01-РУ-СДВР, която описва същите обстоятелства без да сочи, че М. е извършил някакви прояви касаещи спортно хулиганство. На лицето е извършен и личен обиск от служители на 01-РУ-СДВР. Видно от които, не е установено същият да е носил вещи по смисъла на т. 9 от чл. 21 ЗООРПСМ. В сведението дадено по преписката жалбоподателят твърди, че видял в социалните мрежи, че в центъра на С. предстои събитие и решил да се разходи в района на [улица]. Твърди още, че не е правил нищо незаконно и не знае защо е бил задържан. По преписката липсват данни преди това лицето да е било задържано от органите на МВР или осъждано. Други писмени доказателства от ответника не са представени.

Атакваният акт е незаконосъобразен, тъй като е немотивиран и издаден, без да са доказани основанията за налагане на процесната забрана на жалбоподателя. Основанията при които полицейските органи могат да упражнят това си правомощие са изрично разписани в 15 точки, в чл. 21 от ЗООРПСМ. Към момента на издаване на заповедта изрично изисква като елемент от съдържанието на заповедта посочване на фактическите и на правните основания за "забраната". Възприетото от ЗООРПСМ положение изцяло кореспондира на общото правило на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Целта на закона е да не се допусне злоупотреба с правомощия. За обосноваване на правото на органа да упражни предоставеното му правомощие в рамките на неговата

дискреционна власт и за осигуряване възможност на адресата на акта да защити правата си, следва в заповедта за „забрана“ да са описани конкретни фактически обстоятелства, сочещи на обосновано предположение, че лицето, спрямо което се постановява забраната е осъществило конкретна противообществена проява по смисъла на ЗООРПМС и не съставлява престъпление по НК. По административната преписка липсват такива данни. За прилагането на ПАМ по чл. 21 от ЗООРПМС е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен и безспорен начин вината на лицето, извършило противообществената проява. В случая от доказателствата по делото липсват данни лицето И. Н. М. да е участвал в масови безредици и да е предизвикал сбиване на 16.11.2023г., около 19.30 часа в [населено място]. В този смисъл изцяло основателни се явяват наведените доводи в жалбата за незаконосъобразност на процесната заповед поради което същата следва да бъде отменена.

При този изход на спора, на основание 143 от АПК, ще следва ответника да заплати на жалбоподателя сторените по делото разноски, които съобразно представения списък са в размер на 10 лв. държавна такси и 400 лв. адвокатско възнаграждение. По делото от страна на процесуалния представител на ответника е направено възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно т.к. заплатено адвокатско възнаграждение е под минимално предвиденият за делата с нематериален интерес съобразно ал. 3 на чл. 8 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 34-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на И. Н. М. ЕГН [ЕГН] от [населено място] ,заповед №23-IV-14-0108/16.11.2023г. на началника на Първо РУ - СДВР, с която на основание чл. 41, т. 1 във връзка с чл. 30, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 21, т. 10 на жалбоподателят е наложена принудителна административна мярка „забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина“ за срок от една година.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати И. Н. М. [ЕГН] от [населено място] разноски в размер на 410 /четиристотин и десет/лв. по административно дело №11348/23г.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

съдия :

